Поленько моє, колгоспне поле!
Я люблю тебе у всяку пору:
В дощ люблю — і з дощика радію,—
Він тебе напоїть і умиє.

Взимку, як ти сховане під кригу,
Я прошу у хмар: — А дайте снігу! —
Щоб вологи вдосталь ти дістало,
Щоб весною зерно проростало.

У посуху, у скрутну годину,
Я тебе жалію, як людину,
І з душі твоє сприймаю горе:
Ти смутне, скалічене і хворе...

Ти — живе, моє колгоспне поле!
Я люблю тебе у всяку пору.
А найбільше влітку, в дні погожі,
Ти тоді на зелен-килим схоже.

І лежиш — безмежне та безкрає,
Сонце тебе гріє-вигріває.
Теплий вітер грає колосками,—
Так би і торкнулась їх руками:
Колоски — майбутні урожаї,
Хліб трудящим людям
І державі!